

523

UCHWAŁA Nr 424 RADY MINISTRÓW

z dnia 9 listopada 1957 r.

w sprawie zachowania ciągłości pracy przez pracowników zwolnionych z aparatu partyjnego, związków zawodowych i Związku Młodzieży Polskiej.

§ 1. 1. Pracownicy aparatu partyjnego, związków zawodowych i Związku Młodzieży Polskiej zwolnieni z pracy na skutek likwidacji lub reorganizacji aparatów albo zmniejszenia etatów, którzy w latach 1957 i 1958 podjęli lub podejmą inną pracę w urzędzie lub instytucji państwowej albo też w jednostce gospodarki uspołecznionej w ciągu sześciu miesięcy od dnia rozwiązania umowy o pracę, zachowują ciągłość pracy zarówno w zakresie prawa do urlopu wypoczynkowego i zasiłku rodzinnego, jak i w zakresie uprawnień szczególnych, związanych z ciągłością pracy i usługą lat.

2. Postanowienia ust. 1 mają zastosowanie również do zwolnionych pracowników, którzy w latach 1957 i 1958 podjęli lub podejmą inną pracę w urzędzie lub instytucji państwowej albo też w jednostce gospodarki uspołecznionej bezpośrednio po ukończeniu przeszkolenia zawodowego, odbytego po zwolnieniu z pracy określonym w ust. 1.

§ 2. Przepisy § 1 nie mają zastosowania w przypadku, gdy:

- 1) zwolnienie pracownika nie wynika ze zmniejszenia stanu liczebnego pracowników odpowiadającego zmniejszeniu ilości etatów;
- 2) stosunek pracy ustał z powodu:
 - a) rozwiązania umowy o pracę zawartej na okres próbny;
 - b) wpływu czasu ustalonego w umowie zawartej na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy;
 - c) rozwiązania przez zakład pracy umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 2 ust. 1 lub art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 18 stycznia 1956 r. o ograniczeniu dopuszczalności rozwiązywania umów o pracę bez wypowiedzenia oraz o zabezpieczeniu ciągłości pracy (Dz. U. Nr 2, poz. 11), jak również wygaśnięcia umowy o pracę na mocy art. 4 ust. 1 tegoż dekretu.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

524

UCHWAŁA Nr 427 RADY MINISTRÓW

z dnia 9 listopada 1957 r.

w sprawie poboru opłaty elektryfikacyjnej przez inkasentów Zakładu Zbytu Energii Elektrycznej.

Na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U. z 1954 r. Nr 32, poz. 135) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. 1. We wsiach i osiedlach wiejskich, w których zakończono prace elektryfikacyjne i włączono do budynków prąd elektryczny, inkaso opłaty elektryfikacyjnej należy zlecić inkasentom Zakładu Zbytu Energii Elektrycznej.

2. Za pobór opłaty elektryfikacyjnej przyznaje się inkasentom Zakładu Zbytu Energii Elektrycznej wynagrodzenie w wysokości 0,75% od sumy zainkasowanych rat opłaty.

§ 2. Zakład Zbytu Energii Elektrycznej ma prawo zamknąć dopływ prądu elektrycznego do budynku, którego wła-

ściciel bez uzasadnionych powodów odmawia uiszczenia opłaty elektryfikacyjnej. Zamknięcie dopływu prądu nie tamuje dochodzenia należności w trybie przepisów o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.

§ 3. Szczegółowe zasady poboru opłaty elektryfikacyjnej przez inkasentów Zakładu Zbytu Energii Elektrycznej, tryb wypłaty wynagrodzenia za pobór oraz tryb stosowania § 2 określają Ministrowie Górnictwa i Energetyki oraz Finansów.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

525

UCHWAŁA Nr 431 RADY MINISTRÓW

z dnia 9 listopada 1957 r.

w sprawie finansowania wydatków na nagrody i świadczenia dla pracowników przedsiębiorstw resortu gospodarki komunalnej w 1957 r.

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych i Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Gospodarki Komunalnej uchwała, co następuje:

- § 1. W roku 1957 w przedsiębiorstwach resortu gospodarki komunalnej nie objętych przepisami:
- 1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1957 r. w sprawie wykonania ustawy o funduszu zakładowym na

rok 1957 w przedsiębiorstwach przemysłowych należących do resortów nieprzemysłowych (Dz. U. Nr 11, poz. 61),

- 2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1957 r. w sprawie wykonania ustawy o funduszu zakładowym na rok 1957 w przedsiębiorstwach transportu samochodowego (Dz. U. Nr 11, poz. 59),
- 3) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1957 r. w sprawie wykonania ustawy o funduszu zakładowym na rok 1957 w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Dz. U. Nr 11, poz. 62),
- 4) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1957 r. w sprawie wykonania ustawy o funduszu zakładowym na rok 1957 w przedsiębiorstwach geologicznych (Dz. U. Nr 18, poz. 91),
- 5) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 1957 r. w sprawie wykonania ustawy o funduszu zakładowym na rok 1957 w przedsiębiorstwach komunikacyjnych i geodezyjnych resortu gospodarki komunalnej (Dz. U. Nr 33, poz. 144),

zwanych dalej „przedsiębiorstwami” — wydatki na cele wymienione w art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 listopada 1956 r. o funduszu zakładowym na rok 1957 (Dz. U. Nr 53, poz. 240) pokrywa się ze środków obrotowych w ramach planu kosztów w wysokości 0,7% planowanego osobowego funduszu płac.

§ 2. 1. W przedsiębiorstwach, z wyjątkiem wymienionych w ust. 2, w których osiągnięty zostanie planowany zysk bądź w których nie zostanie przekroczona planowana strata, przeznacza się z osiągniętego zysku lub w ramach rozliczeń z budżetem dodatkowo na cele wymienione w § 1 — 0,3% planowanego osobowego funduszu płac. Ponadto w razie osiągnięcia przez przedsiębiorstwo zysku ponadplanowego lub zmniejszenia planowanej straty przeznacza się na powyższe cele 50% zyska ponadplanowego lub 50% sumy, o jaką zmniejszyła się planowana strata, przy czym górna granicą łącznej wysokości dodatkowych odpisów na cele wy-

mienione w § 1 nie może przekroczyć 0,8% planowanego osobowego funduszu płac.

2. W przedsiębiorstwach:

- 1) Stołeczne Przedsiębiorstwo Gospodarki Ciepłej w Warszawie i
- 2) Miejskie Ciepłownie w Krakowie, z siedzibą w Nowej Hucie,

przeznacza się dodatkowo na wymienione w § 1 cele — 0,8% planowanego osobowego funduszu płac na warunkach ustalonych przez Ministra Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 3. Wydatki na nagrody i świadczenia pokrywane z odpisów określonych w § 2 mogą być dokonywane po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego.

§ 4. Przez planowany zysk i planowaną stratę, o których mowa w niniejszej uchwale, rozumie się zysk i stratę określone we wskaźnikach do planu zatwierdzonych przez jednostkę nadrzędną. Za planowany osobowy fundusz płac należy przyjmować taką część całości planowanego funduszu płac określonego we wskaźnikach zatwierdzonych przez jednostkę nadrzędną, jaka wynika ze stosunku wykonanego osobowego funduszu płac do całości wykonanego funduszu płac uwidocznionego w sprawozdaniu finansowym przedsiębiorstwa przyjętym przez jednostkę nadrzędną.

§ 5. W stosunku do przedsiębiorstw objętych przepisami niniejszej uchwały tracą moc przepisy § 3 ust. 1 i 2 uchwały nr 207 Prezydium Rządu z dnia 17 marca 1951 r. w sprawie finansowania wydatków na współzawodnictwo, nagrody indywidualne, wynagrodzenia za prace zleczone i udział w komisjach oraz popieranie ruchu racjonalizatorskiego (Monitor Polski Nr 25, poz. 320).

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1957 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

526

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 8 listopada 1957 r.

w sprawie taryfy składek za obowiązkowe ubezpieczenie bydła.

Na podstawie § 3a uchwały nr 406 Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1953 r. w sprawie właściwości organów do ustalania niektórych cen, opłat i stawek taryfowych oraz w sprawie zasad i trybu składania wniosków o ustalenie cen, opłat i stawek taryfowych oraz określenie wytycznych do ich ustalenia (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-57, poz. 722, Nr A-96, poz. 1336, Nr A-115, poz. 1495, z 1954 r. Nr A-50, poz. 683, z 1955 r. Nr 65, poz. 850, Nr 120, poz. 1582 i Nr 123, poz. 1601) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się taryfę składek za obowiązkowe ubezpieczenie bydła w wysokości 3% sumy ubezpieczenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1958 r.

Minister Finansów: w z. J. Dusza